(המשך מעמוד 39)

סנדרה באה מהמטבח עם קפה
נדוויצים. מוני צוחק ומציע שעד
הוא יאכל איזה סנדוויץ' היא תספר
ת על עצמה.

סנדרה מחייכת פחות ממוני, בוררת
ר את המילים. המיבטא שלה מסגיר
יד את מוצאה הרומני. היא עולה
שה? „בטח שאני עולה חדשה, עד
ם אני עולה חדשה!"

לה אין סבתות וסבים מכל העולם.
א רומניה אשכרה, מכל הכיוונים.
ה ארצה בגיל 13, ושם כבר הספיקו
שק את ידיה. בארץ, כשהושיטה יד
חורים כדי שינשקו אותה, הביטו בה
ו על משוגעת. „עולה חדש פירושו
אתה לא יודע כלום," מסבירה סנדרה.
תה דביל, ואלה שקולטם אותך
רץ מלמדים אותך הכל מהתחלה."
ברומניה היא שיחקה כילדה
יאטרון ואפילו בטלוויזיה. שני
יה וגם אחיה, גבי שדה, הם
י־אופרה.

הפגישה עם השפה העברית שברה
תה. „איך אפשר להיות רומנטי
ברית, בלי להיות מגוחך? איך נשמע
I love yo בעברית? תמיד עם צליל
שה."

מוני, שגמר ללעוס את הנקניק,
מר שלא השפה אשמה, אלא האנשים

מישונוב עם שלמה ברי־אבא ב„זהו זה"
„אנחנו הזוג האמיתי!"

שאין להם פשוט זמן לעצור
גיד בניחותא. „אני אוהב אותך". הם
הזמן ממהרים, רק מספיקים להגיד
האלן, יא מניאק" וזה מצלצל לא רע
ברית.

סנדרה לא שירתה בצבא, כי לא
עה עברית. כשלמדה קצת, נרשמה
וניברסיטה ולמדה היסטוריה ות־
רון. כמעט הפכה מורה להיסטוריה.
הם שמעו — כל אחד לחוד — על
ייקט שעושה נולה צ'לטון בעין־
. שניהם הלכו לשם, וכך נפגשו. הם
קשים ממני להניח את העפרון ולא
תוב, עד שיחליטו אם לדבר על
ניין הזה או לא. מתפתח ויכוח
יהם. שניהם מסכימים שזה היה דבר
טוב, אבל יש ביניהם הבדלי
קפות על ההסבר.

מוני מסביר שהוא נגד פרוייקטים
לה: קבוצת אנשים המסתגרת באיזה
ום לתקופת זמן, בגלל חלום
תוף, וכשהם יוצאים משם הם
גישים עליונים על כל העולם, יותר
מים, יותר מוכשרים. עילית כזאת.
ך אחר כך, במיפגשים עם אנשים
רים, אתה רואה שזה בולשיט. פשלה
מה. לא אמת."

סנדרה חיה עם זה עד היום. משלמת
מחיר התקופה שבה חשבה שהיא
ן וכל השאר טועים, לא יודעים
ום. אבל היא מתעקשת להדגיש,
מרות הכל, נולה צ'לטון עשתה
טהו חשוב בשבילה. „נתנה לי כלים
תמודד עם העבודה שלי בעתיד."

שימחה וגבינה בולגרית

ניהם בעיסקי תיאטרון כבר
13 שנה. היום הם יותר מפוכחים.

יודעים שלא רי בחלומות. יש לעבוד קשה, והחלום הוא רק תוספת לעבודה.

הם עובדים קשה מאוד. מוני עובד עכשיו בזהו זה בטלוויזיה, בהצגת־ילדים, וגם עושה חזרות על טייסים בתיאטרון נווה־צדק. סנדרה מופיעה בסווינוי טוד ובטוב, שניהם בתיאטרון הקאמרי.

הם חיים בצניעות, רוצים לחסוך קצת כסף לדירה גדולה. אך הכסף ממש בורח להם מתחת לידיים: ביבי־סיטר, מטפלת לילדה, חשבון טלפון. לפני שגומרים לשלם את החשבונות, נגמרת משכורת אחת.

אבל הם לא מתלוננים. סנדרה אומרת פיתאום: „העבודה בשבילנו זה יסורים." ומוני מתפרץ וצועק לעברה: „איזה יסורים, מה את מדברת שטויות, תמיד תזכרי שיש אנשים שעובדים בבית־חרושת."

הוחלט שעבודה אינה יסורים, אבל היא קשה. במיוחד לאור העובדה, שלסנדרה יש שתי מישרות מלאות. אחת כשחקנית בקאמרי והשנייה כמנהלת מיפעל.

„מישפחה של שני שחקנים עם ילדה קטנה זה מיפעל. צריך לדאוג להוציא פינקסי־צ'קים מהבנק, לדאוג שלמוני יהיה נקניק הונגרי, אחרת הוא מתעצבן. צריך לדעת שהמטפלת באה ב־10 ומוכרחים לחזור הביתה עד 10, צריך לקנות לבן למטפלת, סולת לילדה. צריך לדאוג שמוני ילך לקנות חיתולים לפני שיבואו לקרוא לו לחזרה.

„כל היום לארגן דברים. אני ממש שוכחת שאני גם שחקנית.

„בזמן האחרון אני בכלל אשתו של מוני מזהו זה — ואיזה יחס אני מקבלת ברחוב שלנו: הילדות של בית־הספר התיכון לידנו רואות אותי חוזרת מהמכולת, עם סלים ועם פרצוף תחת, וחוטפות הלם. ככה נראית אשתו של סטארי? הן מחכות לפאמלה מדאלס, המיסכנות.

„גם מוני כבר לא כל־כך נערץ ברחוב שלו, במיוחד מאז שראו אותו סוחב חיתולים לילדה. גם כן סטאר סוחב חיתולים."

הילדה לא מפריעה להם כלל. להיפך, היא רק מוסיפה לתענוגות שלהם. הם לא מפסידים כלום בגללה, כי ממילא הם לא מבלים גדולים.

סנדרה מעריצה את אנשי הבוהמה. אם במיקרה שניהם מזדמנים לאיזו מסיבה, היא מביטה על הנשים בהערצה. איך שהן מתלבשות! איזו תיסרוקות! היא לא מרגישה בנוח במקומות כאלה, הרי היא רק מנהלת־מיפעל בבוקר ושחקנית בערב.

אם במיקרה אין לשניהם הצגה בערב, הם יושבים בבית, רואים טלוויזיה ואוכלים גבינה בולגרית עם עגבנייה.

סנדרה מביטה במוני ואומרת: „תגיד לה שתכתוב, שיש לנו גם תקופות של דיכאון איום. שהקוראים לא יחשבו שאנחנו כל הזמן שמחים כאלה, עם גבינה בולגרית.

„אצל אף אחד לא הכל ורוד, כולם יודעים את זה. מה יש לכתוב על זה."

שניהם עובדים כבר שנים בתי־אטרון רצ'יני, ומי יודע עליהם? קבוצה קטנה של אוהבי תיאטרון. אבל בתוכנית אחת של זהו זה שחקן נעשה סטאר גדול. כל הארץ מכירה אותו. שניהם מסכימים שאולי זה לא פייר, אבל זה מה שיש. הטלוויזיה היא המכשיר הכי־חזק בעולם היום. סנדרה אומרת, שהיא לא מקנאה במוני, מפני שמוני הוא שלה. כל הצלחה שלו היא גם הצלחה שלה. לא שהיא לא היתה מוכנה לעשות איזו סידרה בטלוויזיה, אבל היא גם רואה את הפלוסים של האנונימיות. „ככה אצליח להיות שחקנית חדשה גם בעוד 20 שנה. סידרה בטלוויזיה שורפת אותך, עושה לך תווית."

כל יום: כיפה אדומה

שניהם שיחקו בתיאטרון חיפה במשך חמש שנים. אחר חמש השנים האלה מוני נבהל פיתאום מהמיקצוע, כי הוא התוודע לפוליטיקה שיש בו. „וזה עשה לי חרא בנשמה." הוא ברח קצת לאמריקה, כדי שלא לעשות כלום.

כשחזר, הציעו לו לעבוד בזהו זה, ופיתאום כולם יודעים עליו. כמה אנשים יודעים שהוא שיחק במותו של סוכן, בתל־אביב הקטנה, ובאחרון הפועלים? הוא מאוד רוצה להיות „ויצק" אבל סנדרה אומרת לו שהוא צעיר מדי לוויצק, שיחכה.

אז הוא מחכה. בינתיים, כל ערב לפני שהם יוצאים להצגות שלהם, הם קוראים לילדה את כיפה אדומה. כל יום כיפה אדומה! הם מתים עליה, על אלמה (אלמה באלף — זה פשוט נשמה בספרדית). קוראים לה בעצם אלמה־סוזנה מושונוב — ממש שם של ברונית גולה.

זה הדבר הכי־חשוב שקרה להם בחיים, הילדה הקטנה הזאת. מוני מספר שנעמי פולני אמרה לו פעם — והוא לא ישכח זאת לעולם — שלידת ילד היא הזדמנות נדירה ליצור חבר מאפס, מעבר לבעיות היומיום. מעבר לתדמיות של אבא, אמא, מחנכים.

הוא יודע שאסור לפתח ציפיות גדולות מהילדים, וזה כבר מרגיז אותו.

בכל זאת יש ראגות כל הזמן. המישפט הראשון שהוא אמר לסנדרה, אחרי שאלמה נולדה, היה: „נו, יאללה שתתחתן כבר!" זאת אומרת, להיות כבר אחרי התקופה של איך היא תגדל, של הדאגה אם תהיה יפה ואם יאהבו אותה.

עוד הם מדברים עליה, ואלמה משמיעה קול מהחדר השני. שניהם מזנקים לחדרה. הוא מנשק והיא הולכת להכין בקבוק שוקו. רגע פרטי מאוד בשעה 2 בלילה.

שניהם, שלפתע קיבלו פרצופים של אבא ואמא, מחייכים, ספק אלי ספק אל הילדה, מודים על הראיון ואומרים „לילה טוב ותודה."

שחקן, מנהלת מיפעל וברונית גולה הולכים לישון. **דניאלה שמי** ■

חמרורים

נתמנה ♦ כמנצח התיזמורת ה־פילהרמונית הבלגית, פרופסור (למוסיקה) **מנדי רודן**. יליד רומניה בן 54, עלה לכותרות כאשר מונה בגיל 29 כמנצח תיזמורת הרדיו והטלוויזיה של בוקרסט, בירת רומניה. אחרי עלותו ארצה היה המנצח הראשי של תיזמורת רשות־השידור בירושלים, אך נודע במיוחד כמנהל המוסיקלי של הסינפוניייטה הישראלית, שבייסדה השתתף לפני עשר שנים בבאר־שבע. אליהו נאווי, ראש עיריית באר־שבע, התוודה בטקס הפרידה מרודן, שהתלבט מאוד כיצד לשכנע אותו שלא להחליף את באר־שבע בבריסל, ושקל בין שאר האפשרויות „להציע לו מזכירה יפהפיה במישרה מלאה."

נחוג ♦ יום הולדתו ה־40 של **דויד קוליץ'**. יליד ירושלים, מקורבו של עזר וייצמן, חבר מרכז־חירות ומנכ"ל אלול (תעשיות של טכנולוג־יות מתקדמות). בגיל 21 היה הכתב הפרלמנטרי של יומון המפד"ל הצופה, וזינק למישרת עוזר־שר־התחבורה, כאשר עזר וייצמן הצטרף לממשלת הליכוד הלאומי, יום אחד אחרי פרישתו מתפקיד ראש אג"ם, בדרגת אלוף בצה"ל.

נחוג ♦ יום הולדתו ה־62 של ביותר של ארצות־הברית באותם הימים, ליטרארי דייג'סט, ניבא לו ניצחון מוחץ על רוזבלט, ורק אחרי ניצחונו המוחץ של רוזבלט דווקא, התברר כי תוצאות המישאל היו מוטות לטובת בעלי המעמד הגבוה — משום שהמישאל היה טלפוני, ובימי המשבר הכלכלי של שנות השלושים היה הטלפון מוצר־מותרות נדיר למדי, שלא היה מצוי בבית הבוחר הממוצע.

נפטר ♦ בקייפטאון, דרום־אפריקה, בגיל 67, **ג'ון פורסטר**. במשך 12 שנים (1966 עד 1977) היה ראש ממשלת דרום־אפריקה, ובמשך בעיות משפטיות הקשורות בהתאבדות), שהרבה לעסוק, בימי הבריטים, בשחרור עצירי אצ"ל ולח"י. נודע יותר מאוחר כעיתונאי, שדר, מתרגם ומחבר ספרים רבים.

נחוג ♦ בטופקה, אשר במדינת קנזס בארצות־הברית, יום הולדתו ה־96 של **אלף לנדון**. מושל מדינת קנזס לשעבר וכיום איל־נפט, שהתפרסם ב־1936 כאשר התמודד, כמועמד הרפובליקאי, בבחירות לנשיאות ארצות־הברית כנגד פרנקלין רוזבלט הדמוקרטי. בעטיו נגרמה מהפכה בשיטות עריכת סיקרי־דעת־הקהל, כאשר הירחון רב־התפוצה

קוליץ וידיד (עזר וייצמן)
עם בגין לא מתווכחים –

שמיר וידידה (גאולה כהן)
– ועל כו. איו הוא שומע את האמת!

משה שמיר. יליד צפת וחניך השומר הצעיר (מישמר־העמק), שהקציץ ימינה עד שנבחר כח"כ־ליכוד, ואחר־כך אפילו כח"כ התחייה. סופר (הוא הלך בשדות, מלך בשר ודם) ומחזאי, חבר האקדמיה ללשון העברית. נתן לאחרונה דרור לביקורתו על מנחם בגין, במאמר עושה־חשבון קטלני: „עם בגין לא מתווכחים. נקודה. ועל כן אין הוא שומע את האמת. אין הוא מאזין לעצות, אין הוא שוקל שיקול נוסף ואין הוא נקרא לאחריות."

נחוג ♦ יום הולדתו ה־68 של הפרופסור (למדעי המדינה) **יוסף נדבה**. עורך־דין לפי מיקצועו (דוקטור־למישפטים מאוניברסיטת לונדון; את עבודת־הדוקטור כתב על שנה אחת (1978) היה נשיאה — מישרה שאותה נאלץ לנטוש כאשר התגלתה מעורבותו בשערורייה כספית של שירותי ההסברה הדרום־אפריקאים. פורסטר, בורי לפי מוצאו, נעצר בימי מילחמת העולם השנייה כאוהד הנאצים וכחבר בתנועה הפרו־נאצית אוסווה ברנדווג (זקיף קרון השוורים)*, התקבל בישראל על־ידי יצחק רבין, בביקור ממלכתי (1976).

נפטר ♦ בתל־אביב, שבוע לפני יום הולדתו ה־76, החזן **בנימין אונגר**. יו"ר אירגון החזנים ובמשך שנים החזן הראשי בבית־הכנסת הגדול בתל־אביב.

* *תנועת ההתיישבות של הבורים התנהלה אל יעדיה, במאה שעברה, בקרונות־שוורים.*